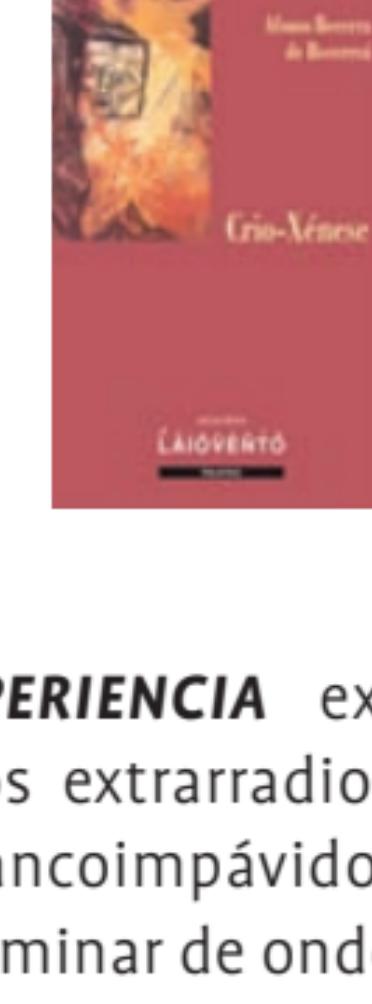

Crio-Xénese · Alfonso

Becerra de Becerreá ·

Laiovento, 2007 ·

92 páx · 9 euros

CRIO-XÉNESE, EXPERIENCIA ex-tática, inacción nos extrarradios dun non-lugar brancoimpávidodeneve, escenario liminar de onde todo e nada parte, para dende alí dinamitar a gama cromática, neutralizar os instantes. Esquezamos o reloxo e sentemos no seu reverso, único palco posíbel para o encontro con Alfa e Omega, dous seres sen forma predeterminada que habitan o punto exacto onde espazo e tempo implosionan. Eles son o primeiro e o último, principio e fin de todas as cousas, personaxes de estirpe beckettiana, pero desta volta marxinais no senso máis axustado do termo. E alí acontecen, na antesala do eterno *big-bang*, arrefriando a xénese, esquivando a apocalipse, sen máis canle física que a linguaxe.

Pero estes dous non falan para se comunicar. Falan por falar porque é así que se crea e se recrea a materia da que todo está feito: nace ao ser pronunciada e desaparece cando a palabra esmorece no ar. A súa verborrea é a existencia, o poema que enche o OCO. As palabras son a carne que os une e os separa irremisiblemente, e o que din non importa, só o movemento.. creación-destrucción, vaivén infindo, violenta quietude..

Alfa e Omega conversan para escorrentar o silencio, matando literalmente o tempo, sabéndose extremos condenados a se complementar no fluxo do eterno retorno. Son Didi e Gogo en radical alteridade: na dinámica indefectíbel desta visión do intra-universo xa é tarde para esperar a ninguén, e moito menos a Godot, pero o certo é que as claves dramatúrxicas do texto de Afonso Becerra son as mesmas que funcionan na obra excelsa de Beckett, como a volta a estruturas dramáticas baseadas na inacción, na problematización da comunicación humana e nun complexo tratamiento estético do tempo como pluralidade de ordes fose algo así como un imperativo para a elaboración da metáfora escénica dos actuais interrogantes existenciais.

Traxedia e comedia chocan nesta Crio-Xénese dun só acto, ilustración agridoce da existencia para a que Afonso Becerra recupera as fórmulas inaugurais do Teatro do Absurdo, porfiando nas teimas dos veilos. Nietzsche, Heidegger. Samuel Beckett. //Andrea Álvarez Pino